

אותו עמה להיות חבוש עמה
ברצועה של תפלין של יד, כמו
שבארונה בעלי המשנה (יחזקאל כד)
פארף חבוש עליך. אלו תפלין,
כמו שבארונה לעיל.

ומיד שקושר אותם, צריך ליחד
אותם ביחוד של אחד, א"ח עם
ד', שהיא כלולה מארבע פרשיות
של תפלין, והיא הרביעית
לארבע האותיות של הקדוש
ברוך הוא. ה' הרביעית השלמות
של השם יהו"ה, והיא הקוץ של
האות דל"ת, עשירית לא"ח,
שהוא תשע בחשבון, ובה נשלם
לעשרה. כמו זה יו"ד ה"א וא"ו
ה"א, והרי פרושה.

ומשום זה תקנו לקרא קריאת
שמע בתפלין. ופרשה בעלי
המשנה, שמי שקורא קריאת
שמע בלי תפלין, כאלו מעיד
עדות שקר. והקשר של הקדוש
ברוך הוא והשכינה צדיק, אות
של תפלין. ובאותו זמן שקושר
אותם בו לקדוש ברוך הוא
ושכינתו, מי ששח בינתים -
עברה היא בידו.

ותפלין של ראש הוא תפלין,
האם שמעטרת אותו לקדוש
ברוך הוא, עליה נאמר ובזרוע
עזו. כמו שבארונה בעלי המשנה,
(ישעיה סב) נשבע ה' בימינו - זו
תורה. ובזרוע עזו - אלו תפלין
שבראש. גבורה הוא זרוע שלו,
והיא עזו, והרי פרושה. ושכינת
עזו בגבהי מרומים, הוא אלהינו,
מהצד שלו תפלה של יד אינה
מעכבת של ראש וכו', שכל אחת
היא מצוה בפני עצמה. מצד האם
אותם ההיות שבאמצע, כמו
שבארונה, והרי נתבאר. ומשום
שלא בקיאים אלו של הדור
האחרון, שמים שני זוגות תפלין,
מספק שלא יודעים בסוד הנה (שניהם נצרכים).

ברצועה דתפלין דיד, כמא דאוקמוה מארי
מתניתין. (יחזקאל כד יז) פארף חבוש עליך, אלו
תפלין כמא דאוקמוה לעיל.

ומיד דקשיר לון צריך ליחד לון ביחודא
דאחד א"ח עם ד', דאיהי פלילא
מארבע פרשין דתפלין, ואיהי רביעית לארבע
אתון דקודשא בריך הוא. ה' רביעאה שלימו
דשם יהו"ה, ואיהי קוצא דאת דל"ת עשירית
לא"ח, דאיהו תשע בחשבון, ובה אשתילים
לעשרה. כגונא דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, והא
אוקמוה.

ובגין דא תקינו למקרי קריאת שמע בתפלין.
ואוקמוה מארי מתניתין, דמאן דקארי
קריאת שמע בלא תפלין, כאלו סהיד סהדותא
דשקרא. וקשורא דקודשא בריך הוא
ושכינתא צדיק אות דתפלין. ובההוא זמנא
דקשיר לון ביה לקודשא בריך הוא ושכינתה,
מאן דשח בינתים עברה היא בידו.

ותפלין דרישא איהו תפלין אימא דעטרת ליה
לקודשא בריך הוא. עלה אתמר (ישעיה
סב ח) ובזרוע עזו. כמא דאוקמוהו מארי
מתניתין נשבע ה' בימינו, זו תורה. ובזרוע
עזו וגו', אלו תפלין שבראש. גבורה איהו
זרוע דילה ואיהי עזו, והא אוקמוה. ושכינת
עזו בגבהי מרומים, הוא אלהינו מסטרא דילה
תפלה דיד אינה מעכבת של ראש וכו'. דכל
חד איהי מצוה בפני עצמה. מסטרא דאמא
אנון הויות באמצע כמא דאוקמוה. והא
אתמר. ובגין דלא בקיאים אלין דדרא בתראה,
שוין תרין זוגין דתפלין, מספיקא דלא ידעין
ברזא דא (תרוייהו איצטריכו).

ועוד מאן דשוי תפלין פדקא חזי, האי איהו מקיים מצוה במאמרה. וכגונא דצדיק איהו אות דאחיד בין קודשא בריה הוא ושכינתה, הכי איהו אחיד בתרויהו בתמנסר ברפאן דצלותא. ואתמר בתפלין שח בינתים עברה היא בידו. ואתמר בצלותא ואפלו נחש כרוף על עקבו לא יפסיק. זפאה פומא דבצלותא עביד ביה משפב לשכינתא והא איהו. (תהלים סח יד) אם תשפכו בין שפתים. דבהון אדני שפתי תפתח למשפב בהון אימא עלאה דאתמר ביה (דברים כב ו) והאם רבצת על האפרחים.

דבזמנא דאיהי פרישת גדפהא על גזליא, דאנון ישראל, בשבתות ויומין טבין פמא דאוקמוה (לברד) הפורש ספת שלום עלינו, אשתכחו בחירו מפל אמין דעלמא. ובגין דא בשבתות ויומין טבין דאיהי רובצת על ישראל, לית לון דחילו מפל מקטרגין דעלמא. וכד ייתי יומין דחל אתמר בו (שם פסוק ז) שלח תשלח את האם.

ומאי אית בין שכינתא עלאה לתתאה דכלא חד. אלא שכינתא תתאה איהי פיונה, ואתמר בה (תהלים סח יד) פנפי יונה נחפה בכסף, צריף לכסאה לה, דאיהי יראה ודחילו אשתכח מסטרא. בגין דאנטילת מסטרא דגבורה, דתמן סמא"ל למתבע דינין.

ובגין דא צריף לכסאה לה מפמה מארי דינין, דלא אשתמודעין ביה. ובמאי בכסף דאיהו ימינא. דבגינה אתמר כל העוסק בתורה בלילה הקדוש ברוף הוא מושף עליו חוט של חסד ביום. ובגין דא נחפה בכסף לרשמא לה מסטרא דרחמי, דלא ישתמודעין בה מארי דיניא.

ועוד, מי ששם תפלין פראוי, זהו שמקיים המצוה במאמרה, וכמו שצדיק הוא אות שאוחז בין הקדוש ברוף הוא ושכינתו, כף הוא אוחז בשניהם בשמונה עשרה ברכות התפלה. ונאמר בתפלין, שח בינתים - עברה היא בידו. ונאמר בתפלה, ואפלו נחש כרוף על עקבו לא יפסיק. אשרי הפה שבתפלה עושה בו משפב לשכינה, וזהו (תהלים סח) אם תשפכו בין שפתים, שכהן אדני שפתי תפתח, להשפכ בהם האם העליונה שנאמר בה (דברים כב) והאם רבצת על האפרחים.

שבזמן שהיא פורשת כנפיה על גזליה, שהם ישראל, בשבתות וימים טובים, כמו שבארוה (לברד) הפורש ספת שלום עלינו, נמצאו בחרות מפל אמות העולם, ומשום זה בשבתות וימים טובים שהיא רובצת על ישראל, אין להם פחד מפל המקטרגים שבעולם. וכשיבאו ימות החל, נאמר בו (שם) שלח תשלח את האם.

ומה יש בין השכינה העליונה לתחתונה שהכל אחד? אלא השכינה התחתונה היא פיונה, ונאמר בה (תהלים סח) פנפי יונה נחפה בכסף, צריף לכסותה, שהיא יראה ופחד נמצא מצדה, משום שנטלה מצד הגבורה ששם סמא"ל לתבע דינים.

ומשום זה צריף לכסות אותה מפמה בעלי דינים שלא מכירים אותו. ובמה? בכסף, שהוא ימין, שבגללו נאמר, כל העוסק בתורה בלילה הקדוש ברוף הוא מושף עליו חוט של חסד ביום. ומשום זה נחפה בכסף לרשם אותה מצד הרחמים, שלא יפירו בה בעלי הדין.

אָבֵר אִימָא עֲלָאָה אִיהִי פְּנִשְׂרָא דְלָא דְחִילַת
מְּכַל עוֹפִין דְלַעְלָא. וְגַדְפִין דִּילָהּ אֲנוּן
מְסוּף עֲלִמָא וְעַד סוּף עֲלִמָא. וּבְגִינָה אֲתִמַר
(דברים לב יא) פְּנִשְׂר יַעִיר קִנּוּ, וְדָא יְרוּשְׁלָם. וְעִלָּה
אֲתִמַר (שם כב ו) כִּי יִקְרָא קִן צְפוּר. (דף קכב ע"א) דְקִן
דִּילָהּ אִיהִי יְרוּשְׁלָם דְלַעְלָא. וְקִן דְצְפוּר
יְרוּשְׁלָם דְלִתְתָא. זַפְּאָה פּוּמָא דְאִיהוּ קִן דִּילָהּ.
זַפְּאָה אֲוִרִיתָא וְצִלוֹתָא דְאִיהִי קִן לָהּ. זַפְּאָה
נִשְׁמַתָּא דְאִיהִי קִן דִּילָהּ. דְכַד אִיהִי מְקַנְנָא
תַּמָּן לֹא דְחִילַת מְכַל מְקַטְרְגִין דְעֲלִמָא.

וּבְגִין דָּא אֲתִקְרִיאַת נִשְׁמַת כָּל חַי, אִיהִי מְקַנְנַת
בְּצִלוֹתָא דְשִׁבְתָּהּ וְצַדִּיק. מְסַטְרָא דִּילָהּ
אֲתִקְרִי יוֹם הַשְּׁבִיעִי כַּד חֲשָׁבִין יוֹמִין מְאִימָא
עֲלָאָה. וְאִיהִי יוֹמָא קַדְמָאָה דְפִסְחָה. וְיוֹמָא
קַדְמָאָה דְסִכּוֹת. וְשְׁכִינְתָא תַּתָּאָה חַג שְׁמִינִי
עֲצֵרַת וְאִיהִי יוֹם מִתְּנַן תּוֹרָה וְאִיהִי יוֹם
הַכַּפּוּרִים. כָּל צְלוֹתִין דְכָל שַׁבְּתוֹת וְיוֹמִין טְבִין
צְרִיכִין לְמַעַבְד לִיהִי. וְהֵאֵי אִיהוּ דְאָמַר קְרָא
(ויקרא כג א) אֱלֹהֵי מוֹעֲדֵי ה' מְקַרְאֵי קִדְשׁ אֲשֶׁר
תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם. מְאִי מוֹעֲדָם. אִימָא
עֲלָאָה. וְצַרִּיף לְאֲכַלְלָא בְּהַּ עֶשֶׂר סְפִירוֹת.

זְכַר אִיהִי סְלִיקַת, אִיהִי סְלִיקַת עַל עֲמוּדָא
דְאִמְצַעִיתָא. וּבְגִין דָּא אָמַר שְׁלֵמָה (משלי
ל יט) דְרַף הַנֶּשֶׁר בְּשָׁמַיִם. עֲבִידַת אֲוִרְחָא תַּמָּן
וְלֹא אֲשַׁתְּמוּדַעַת בִּיהִי אֱלָא לְבַעְלָהּ. (בראשית ד כה)
וַיֵּדַע אָדָם עוֹד אֶת אֲשֶׁתּוֹ אֱלָא דְסְלִיק לִיהִי
עֲטָרָא עַל רִישָׁהּ תַּפְּלִין עַל הָרֵאשׁ. וְכַד סְלִיקַת
כְּמָה חִילִין סְלִיקִין עֲמָה. וְכַד נְחִיתַת כְּמָה
חִילִין נְחִיתִין עֲמָה, וְאֲתִקְרִיאֵי נִשְׁמוֹת יְתֵרוֹת
דְיִרְתִּין עֲמָא קְדִישָׁא. וּבְהוֹן אִית לֹון נִיחָא
לְיִשְׂרָאֵל בְּשַׁבְּתוֹת וְיוֹמִין טְבִין.

אָבֵר הָאֵם הַעֲלִינָהּ הִיא פְּנִשְׂר,
שְׁלָא פּוּחַדַת מְכַל הַעוֹפוֹת
שְׁלַמְעֵלָה, וְהַכְּנָפִים שְׁלָהּ הֵם
מְסוּף הַעוֹלָם וְעַד סוּף הַעוֹלָם,
וּבְשִׁבְלָהּ נֶאֱמַר (דברים לב) פְּנִשְׂר
יַעִיר קִנּוּ, וְזוֹ יְרוּשְׁלָיִם. וְעִלּוֹ
נֶאֱמַר (שם כב) כִּי יִקְרָא קִן צְפוּר.
שְׁתַּקֵּן שְׁלָהּ הִיא יְרוּשְׁלָיִם שֶׁל
מְעֵלָה, וְקִן הַצְּפוּר יְרוּשְׁלָיִם שֶׁל
מְטָה. אֲשֶׁרֵי הַפָּה שֶׁהוּא הַקֵּן
שְׁלָהּ. אֲשֶׁרֵי הַתּוֹרָה וְהַתַּפְּלָה
שֶׁהִיא קִן שְׁלָהּ. אֲשֶׁרֵי הַנִּשְׁמָה
שֶׁהִיא הַקֵּן שְׁלָהּ. שְׁכֻשָׁהּ
מְקַנְנַת שָׁם, לֹא פּוּחַדַת מְכַל
הַמְקַטְרְגִים שֶׁל הַעוֹלָם.

וּמִשּׁוּם זֶה נִקְרָאת נִשְׁמַת כָּל חַי.
הִיא מְקַנְנַת בְּתַפְּלַת הַשִּׁבְתָּה,
וְצַדִּיק מֵהַצַּד שֶׁלּוֹ נִקְרָאת יוֹם
הַשְּׁבִיעִי, כְּשֶׁמַּחֲשָׁבִים הַיָּמִים
מֵהָאֵם הַעֲלִינָהּ, וְהִיא הַיּוֹם
הַרְאִשׁוֹן שֶׁל פִּסְחָה, וְהַיּוֹם הַרְאִשׁוֹן
שֶׁל סִכּוֹת. וְהַשְּׁכִינָה הַתַּתְּחוּנָה חַג
שְׁמִינִי עֲצֵרַת, וְהִיא יוֹם מִתְּנַן
תּוֹרָה, וְהִיא יוֹם הַכַּפּוּרִים. כָּל
הַתַּפְּלוֹת שֶׁל כָּל הַשַּׁבְּתוֹת וְהַיָּמִים
הַטּוֹבִים צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת אוֹתוֹ.
וְזֵהוּ שְׁאֵמַר הַפְּסוּק (ויקרא כג) אֱלֹהֵי
מוֹעֲדֵי ה' מְקַרְאֵי קִדְשׁ אֲשֶׁר
תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם. מֵה זֶה
מוֹעֲדָם? הָאֵם הַעֲלִינָהּ. וְצַרִּיף
לְהַכְּלִיל בְּהַ עֶשֶׂר סְפִירוֹת.

וּבְשִׁהִיא עוֹלָה, הִיא עוֹלָה עַל
הַעֲמוּד הָאִמְצַעִי. וּמִשּׁוּם זֶה אָמַר
שְׁלֵמָה (משלי) דְרַף הַנֶּשֶׁר בְּשָׁמַיִם.
עוֹשֶׂה שָׁם דְרַף וְלֹא נוֹדַעַת בּוֹ
אֱלָא לְבַעְלָהּ. וַיֵּדַע אָדָם עוֹד אֶת
אֲשֶׁתּוֹ. אֱלָא שְׁמַעְלָה אוֹתוֹ עֲטָרָה
עַל רֵאשׁוֹ, תַּפְּלִין עַל הָרֵאשׁ.
וּכְשֶׁעוֹלָה, כְּמָה צְבָאוֹת עוֹלִים
עֲמָה. וּכְשִׁיורְדַת, כְּמָה צְבָאוֹת
יורְדִים עֲמָה, וְנִקְרְאוּ נִשְׁמוֹת
יְתֵרוֹת שְׁיורְשִׁים הַעֵם הַקְּדוֹשׁ,
וּבְהֵם יֵשׁ לְיִשְׂרָאֵל מְנוּחָה בְּשַׁבְּתוֹת וְיָמִים טוֹבִים.